

V R A Ž D Y I V B Ů B Ľ

J I L J Í K O C I A N

Jiljí Kocian, nar. 2. 8. 1950, trvale žijící v Napajedlích na zlínsku.

Autor dvanácti detektivních novel, seřazených do cyklu „V akci Interbrig.“

Soubor šesti kratičkových detektivních povídek s názvem „Vraždy naruby“ není záznamem událostí, které se skutečně staly, ale které by se mohly stát. Hranice, oddělující zákon a právo od nepravosti a zločinu, bývá bohužel často tu krkolomně křivolaká, onde značně nevýrazná, až mizející a o peníze jde téměř vždy až na prvním místě.

Obsah

Špatný příběh	4
Tma na konci tunelu	11
Vražda naruby	18
Menetekel	26
Páté přikázání	45
Štědrovečerní	60

ŠPATNÝ PŘÍBĚH

Příběh, který špatně začal, špatně se vyvíjel a nebyl důvod, aby dopadl jinak než špatně.

Rodinná vila ze třicátých let, zasazená do rozlehlého parku mezi lesní velikány, byla zanedbaná přiměřeně stáří. Inženýr Josef Milo stál v bílém triku a fialových kraťasech na prostorné terase a pozoroval červené auto, blížící se po příjezdové cestě, vysypané světlým štěrkem. Vítr honil kolem domu hromádky seschlého listí, koruny vzrostlých jehličnanů a mohutných buků se chvěly, rozhýbány větrnými poryvy.

Z auta vystoupili čtyři muži a zmizeli v přízemí vily. Inženýr Milo prošel z terasy do pracovny a otevřel vstupní dveře. Do rozlehlé místnosti, sloužící jako obývací pokoj a pracovna, vešel nejdříve Milův známý, Josef Brožek, za ním postupně tři muži v tmavých oblecích, bílých košilích a slušivých vázankách.

Brožek – urostlý tmavovlasý chlapík s nápadnou bradkou, ve dvouřadovém tvídovém saku neurčité šedohnědé barvy s náznakem načervenalého kára a tmavých kalhotách, o hezkých pár centimetrů delších, než bylo únosné – potřeboval službičku.

Inženýr Milo byl v obraze. Už skoro týden. Ostatní přítomní, bratři Jelínkové, vlastnili známý autosalon RENAULT CENTRUM. Stěhují se z pronajatého sídla do vlastního objektu. Investovali do jeho nákupu a teď potřebují provozní úvěr tři a půl milionu korun na dodávku aut. Nemají zatím čím ručit. Jako zástava úvěru by posloužila vila pana inženýra. Částka bude vrácena do čtyř měsíců, za to by pan Milo dostával dvacet tisíc měsíčně, jako kompenzaci za podstoupené riziko.

Ing. Milo seděl za psacím stolem a pohledem přejížděl z jednoho muže v černém na dalšího. Před dvěma dny se byl podívat na provoz autosalonu. Uspokojil ho pohled na desítky nablýskaných drahých vozů a na početný štáb mechaniků v barevných kombinézách. Dovolili mu nahlédnout i do účetních dokladů. Firma byla nepochybně vysoce zisková. Prodávali šestset vozů ročně a mohli se chlubit titulem importér číslo jedna.

Brožek mluvil a mluvil. Vyprávěl něco o závodní stáji pro rallye, kterou postaví za příspěví bratrů Jelínkových. Tu a tam mu některý z nich přítakal, případně něco doplnil.

Ing. Milo ho poslouchal tak napůl. Spíše se dalo říci, že jedním uchem. Druhým řeč vypouštěl. V duchu ještě probíral ochranné mechanismy, které si v časovém předstihu přichystal. Byl opatrný člověk a nechtěl nic ponechat neošetřené. Vytáhnul zásuvku a na desku psacího stolu položil pár popsaných archů papíru.

„Víte, chci mít jistotu,“ řekl a ukázal na listiny před sebou.

„Tadyhle je ve trojím vyhotovení směnka, kterou mi ručíte za půjčenou částku vlastním majetkem, ještě bych po vás potřeboval fiktivní doklady o zaplacení záloh na auta ve výši půjčky. Nechejte si to projít hlavou, jestli to tak pro vás bude přijatelné. Víte, dnes je nejistá doba,“ dodal ještě pan Milo a rázně zasunul zásuvku.

Bratři Jelínkové vzali dokumenty, poděkovali a s Brožkem v patách opustili pracovnu.

*

Paprsky podzimního zubatého slunce vystřelovaly tu a tam mezi šterbinami v pootevřených žaluziích oken kanceláře JUDr. Kořínka, bývalého majora Sboru národní bezpečnosti, posléze vedoucího odboru na Ministerstvu vnitra a dnes podnikatele s nemovitostmi.

Pan Kořínek není žádný lichvář. Je ochoten půjčit tři a půl milionu korun v hotovosti na tříprocentní měsíční úrok, což tedy činí třicetšest procent ročně. Takovou seriózní nabídku pánové hned tak někde nedostanou.

„Jak by to bylo se zajištěním nemovitosti?“ vypálil nedočkavě Milo.

JUDr. Kořínek se opřel pohodlněji v koženém křesle, spojil ruce v tůl a začal odříkávat. „Naše instituce jsou liknavé, všechno je nepružné, zdlouhavé a složité. Praxe je taková. Podepíše se kupní smlouva s návrhem na vklad nemovitosti do katastru. Já dám papíry do šuplíku a vy, když včas vrátíte peníze s úroky, tak smlouvu zničím.“

„A když půjčku vrátím do čtyř měsíců?“ zeptal se opatrně ing. Milo.

„Dáme do smlouvy odkládací podmínku, že když vrátíte půjčku, neboli v tomhle případě kupní cenu nemovitosti, plus úrok, tedy celkem, moment prosím – pan doktor vzal propisku, kalkulačku a chvíli počítal – tedy celkem tři miliony sedmsetpadesát tisíc korun, bude smlouva anulována a dům se Vám vrátí.“

Ing. Milo podepsal podmínky smlouvy. JUDr. Kořínek vytáhl z trezoru tři a půl milionu korun a svazky bankovek narovnal před přítomné pány. Bratři Jelínkové naplnili peníze igelitovou tašku s logem jejich autosalonu a všichni se rozešli.

*

Končila zima a s divokými husami, letícími ve formaci nad vilkou v parku, se začalo pomalu hlásit jaro.

Blížil se termín vrácení půjčky, ale nic se nedělo. Ing. Milo znejistěl a začal v té věci něco dělat. Poměrně brzy zjistil, že bratři Jelínkové, vlastníci autosalonu, mají hodně potíží, ale málo peněz. Velkoryse investovali, v Německu koupili za drahé peníze závodní auto pro vlastní rallye stáj, na moře peněz je přišli jezdci, mechanici, pneumatiky a poplatky za účast na soutěžích.

Ing. Milo, rudý vztekem, na ně vyrukoval se směnkou, kterou ručili vlastním majetkem za půjčenou částku tří a půl milionu a s doklady o zaplacení záloh na auta ve výši půjčky. Bylo mu ale víceméně jasné, že z nich peníze nevyrazí. Jistou, i když pramalou útěchou, mu byla úvěrová smlouva s Union bankou, kterou mu Jelínkové ukázali a prostřednictvím které chtěli splatit dluh vůči panu Milovi. S následným krachem Union banky padla i poslední naděje na vyrovnání. Firma Jelínek se ocitla v konkurzu a pan Milo někde na konci řady věřitelů.

Začal se smířovat s myšlenkou, že prodá dům, vyplatí dluh a přestěhuje se do něčeho menšího. Na katastru nemovitostí zjistil, že na baráku je plomba, neboli že si nový vlastník požádal o vklad. Domluvil si tedy schůzku s JUDr. Kořínekem.

Pan Kořínek jej přijal ve stejné kanceláři a za stejným stolem jako před zhruba osmi měsíci. Sdělil Milovi, že nechce tři a půl. Že chce sedm milionů. Dva miliony mu bratři Jelínkovi dlužili už předtím, milion a půl jsou úroky. Dohromady tedy sedm.

„Co já mám společného s předchozími dluhy Jelínkových?“ zachroptěl ing. Milo a přidržel se hrany stolu.

Od nich je už nedostanu. Zato mám váš barák. A byl jste to vy, kdo s nimi přišel žádat o půjčku,“ prohlásil Kořínek a omluvně zvedl ruce.

Ing. Milo vypadl z kanceláře a následně podal na JUDr. Kořínka trestní oznámení za lichvu. Z čistého zoufalství se pokusil prodat

vilu přes realitní kancelář, ale nový majitel ho zažaloval za podvod – že se snaží prodat cizí věc – a několik dalších žalob na vyklizení objektu posléze následovalo. Soud vydal předběžná opatření. Něco v tom smyslu, že žalovaný je povinen strpět užívání budovy žalobcem, předat klíč od vstupních dveří, vjezdové brány apod.

Začal pravý Absurdistan. Po domě se pohybují cizí lidé, dům chátará. Ing. Milo se za každou cenu snaží ve vile do rozhodnutí soudu přežít. Svou naději vidí v tom, že soud prohlásí kupní smlouvu za neplatnou, neboť jejím pravým smyslem bylo zajištění půjčky. Prodávat za tři a půl milionu něco, co má hodnotu trojnásobnou, to nemá logiku. Jenže jedna věc je logika, druhá text smlouvy. Hlavní svědek, Josef Brožek, který celou transakci domlouval, nemůže být vyslechnut, neboť je za závažné hospodářské delikty stíhán jako uprchlý. A české soudy se k rozhodnutí nemají.

*

Josef Milo otevřel malým klíčkem dopisní schránku a vybral obsah. Nabídka hypermarketu skončila v nedaleké popelnici. Plně jej zaujal dopis s logem duhové energie, obsahující vyúčtování spotřeby elektřiny. Očima sjel po řádcích. Z konečné sumy mu poklesla kolena. Byla téměř třikrát vyšší než obvykle.

Zlostně nacpal dopis zpět do obálky a vykročil k vile. Nešel ale ke svému vchodu. Zamířil přes trávník do pravého křídla budovy, kde se občas vyskytoval JUDr. Kořínek. Jeho stříbrný Mercedes parkoval ve stínu pod vysokým bukem. Musel tam tedy být. Ing. Milo rázně otevřel dveře, prošel chladivou chodbou a strčil do pootevřených dveří místnosti, která dříve bývala pokojem pro hosty.

Zdeněk Kořínek přestal psát a udiveně zvednul hlavu. „Co chcete?“ vyštěkl zlostně a instinktivně se napřímil.

„Kdo to zaplatí?“ zasyčel zlostně ing. Milo a strčil před něj na keramickou desku stolu fakturu za elektřinu.

„To si domluvte s mým zástupcem. Za tu dobu, co se spolu handrujeme už dobře víte, kdo to je. Já s váma nemám co jednat,“

„Co? Vy se roztahujete v mým baráku a nemáte se mnou co jednat?“ chroptěl Milo, oči podlité krví, žíly na krku naběhnuté k prasknutí.

„Já ten barák od vás koupil. Ostatně už se tady zdržovat nehodlám, protože ho prodávám. Má o něj zájem okresní státní zástupce,“ kontroval JUDr. Kořínek a větu ukončil významným úšklebkem a pohledem, zvednutým ke stropu.

„Ty hajzle!“ sípnul Milo a chmátnul po masivním bronzovém těžitku se vzpínajícím se koněm, co stálo na kraji stolu. Skrz rudou clonu viděl obrysy sedící postavy. Udeřil vši silou.

Kořínek zařval. Byl to dlouhý výkřik bolesti a strachu. Úder se svezl po hlavě a zasáhl klíční kost.

Ing. Milo se rozpřáhnul k dalšímu úderu. Ozval se výstřel a hned na to druhý. Milo si levou rukou sevřel břicho. Bílá košile se začala barvit krví. Koncentrovaná nenávist doplnila unikající síly a ruka s těžitkem dopadla plnou vahou na Kořínkovu hlavu. Poté se Milo skácel na podlahu a začal sebou škubat.

Dveře místnosti se otevřely a dovnitř opatrně vstoupila tmavovlasá žena, něco k padesátce, v červené hedvábné halence s bíločernými šmouhami. Přešla přes místnost a sklonila se nad ležícím JUDr. Kořínkem.

Jeho obličej byla krvavá fašírka. Pohyboval ale slabě ústy. Žena zůstala chvíli stát bez hnutí. Poté vsunula ruku do kapsy černých kalhot a vytáhla bílý kapesník. Poklekla nad ležícím tělem. Rukou

v kapesníku sebrala z parket těžítka. Pevně jej uchopila, zvrátila hlavu a dvakrát udeřila. JUDr. Kořínek, podnikatel s nemovitostmi, dodýchal.

Žena se přemístila k ležícímu Milovi. Vmáčkla mu do pravé ruky bronzovou sošku a prsty několikrát stiskla. Potom těžítka položila na původní místo. Přešla ke stolu a zvedla z něj mobilní telefon.

*

Na základě hlášení operačního důstojníka linky 158, vstoupili službu konající policisté do vily na okraji města. Zde objevili dva muže, z nichž jeden nejevil známky života, druhý byl v bezvědomí a těžce zraněn dvěma průstřely břicha. Na místo se dostavila výjezdová skupina. Policii přivolala manželka mrtvého. Nebylo ji možné vyslechnout, neboť se nacházela v šoku a mluvila značně nesouvisle.

TMA NA KONCI TUNELU

Ještě ne všechno se v téhle republice podařilo rozkrást.

Vratislav Hájek pootevřel s námahou oči a snažil se zaostřit rozmazané kontury místnosti. To se mu nepodařilo ani napoprvé, ani napodruhé. Cítil nevtíravou vůni příjemného parfému. Začal se vracet do reálu. Z mlhy vystoupil šedobílý pokoj se slonovinově bílými závěsy, spadajícími v extravagantních vlnách na podlahu, pokrytou bílým kobercem s drobnými šedými šmouhami.

Na uchu ucítil lehký dotyk. Poodhrnul pokrývku, otočil se a opřel o pravé předloktí. Hleděl do šedomodrých očí krásné ženy s vyčesanými zlatohnědými vlasy a plnými rudými rty, které uličnický otřela ukazováčkem. Jinak nad ním stála pouze v ústřicově bílém horním dílu pánského pyjama s rozepnutými knoflíčky, v neskutečném kontrastu s jejím pevným opáleným tělem.

Alice Nestávalová byla bezpochyby výjimečná žena. Žádoucí a atraktivní. Svých předností dokázala obratně využívat. Již na studiích práv představovala nedosažitelný sexuální sen mnohých adeptů soudcovských talárů. To Vratislav Hájek věděl, neboť i on tehdy patřil do početné skupiny ctitelů. Byl si ale vědom, že vlastní šance nejsou nikterak vysoké. Rezavé zježené vlasy, pihami posetý a stále jakoby vyjukaný obličej toho byly dokladem.

Potom se mu dívka snů vytratila. Po promoci odešla do emigrace. Žila převážně ve Vídni. Zde se postupně kvalifikovala v oblasti obchodního práva. Někdy na počátku devadesátých let se vrátila do Prahy. Jako advokátka a konzultantka zahraničních firem získala profesní renomé.

Vratislav Hájek byl soudem jmenován správcem konkurzní podstaty investičního fondu Maximus. Jednalo se o vytunelovaný fond, z něhož před sedmi lety zmizely akcie za téměř miliardu korun. Policii se posléze podařilo část odcizených akcií objevit na účtech

firmy Sturges Enterprises Limited. Zájmy této finanční společnosti zastupovala v Čechách i paní Alice Nestávalová. Okolnosti tomu chtěly, že se dva bývalí studentíci práv po letech opět sešli.

„Pojď ke mně,“ zaškemral Hájek a natáhnul ruku ke své bohyni. Ta ho jemně pohladila po zápěstí.

„Nemusíš spěchat. Času máme dost. Manžel je ve Vídni. Musí tam toho hodně zařídit. Pojď se nasnídat. A probereme ten včerejšek. Vzpomínáš?“

Vratislav Hájek se vrátil o nějakých osm hodin zpět. Seděli spolu u stolku hojnosti a bavili se o připravované dražbě pohledávky fondu Maximus za společností Sturges Enterprises Limited. Hlava třeštila a nechtělo se mu vůbec přemýšlet o pracovních věcech.

„Víš, kdyby to vyšlo, tak bych si mohla naplánovat život jinak a ne tady ztrácet čas s tím mým,“ zašeptala zasněně a pohlédla někam skrze zatažené závěsy. „Pro nás oba by to bylo víc jak přínosné,“ dodala ještě po chvilce.

„To víš, že jsem nezapomněl,“ ujistil ji kvapem Hájek, který již vstal a přešel ke své vytoužené. Uchopil ji pevně, aby mu snad někam nezmizela a dlouze a vášnivě ji políbil. Potom ji v náručí odnesl do rozestlané postele.

Ke snídani zasedli kolem poledne. Hájek zářil štěstím. Cítil se jako pán světa a miláček bohů.

„Víš, důležité bude tu dražbu správně načasovat. Ty jsi správcem teď, od listopadu. Dobré by bylo, udělat to co nejdřív. Řekla bych do Vánoc,“ zauvažovala polohlasně Alice Nestávalová, oddělila z hromádky Ramy na dezertním talířku kousek a ten přenesla na toast z bílé vecky.

„Třeba dvacátýtřetího prosince?“ zahlaholil na celou kuchyni

Hájek a rozprostřel po pihatém obličejí něco jako úsměv. Jeho partnerka se ovšem přednesenému fórku nesmála vůbec. Právě naopak. S toastem na půli cesty od úst, jakoby na chvíli ztuhla. Potom se ale její obličej vyjasnil.

„To je nápad! Panebože to je ono. Dražba třiadvacátého prosince. To nemá chybu. Na dražební vyhlášku uved' akorát vyvolávací cenu. Tu určí vysokou. Ta pohledávka je na třistadeset milionů, tak třeba nějakých dvěstěosmdesát. Není potřeba tam psát, že bude možné dražit dolů. Ať si to každý přebere. To by myslím mohlo vyjít!“

„No, to si budu muset ještě ověřit,“ doplnil s jistou pochybností v hlase Hájek a mocně upil z půllitrové sklenice pomerančový džus.

„Zatím je to celkem bez problému. Jistá věc tu ale je. To ti musím říct,“ dodala po chvílce Alice Nestávalová.

„Dražit bude, podle všeho, nějaká spřízněná firma. Mí klienti mi ukázali dohodu, podle které se Maximus zavázal, že se vzdá nároků na odcizené akcie a Sturges mu za ně zaplatí třistadeset milionů.“

„Hm, to vím,“ ozval se Hájek.

„Jo, ale policajti nedávno zajistili na zahraničních účtech nějaké peníze. To by znamenalo, že společnost, která pohledávku vydraží, bude mít nárok i na tyhle peníze. O to právě jde. Na to mě klienti upozornili,“ vydechla bolně Alice a jemně položila ruku na Hájkovu paži.

„Můj manžel je – jak víš – státním zástupcem. Má na starosti agendu konkurzů a dohled nad nimi. Pokud tu informaci nemáš, může ji zbrzdít a dát ti ji později, až bude po všem. Potom bys byl z obliga. Klienti dají sice nějakou zálohu. Když to ale vyjde, tak teprve zaplatí. Rozumíš?“

„Ty ... Ali ... já si to fakt musím v klidu probrat,“ odhuhňal Hájek a svět už nebyl až tak růžový. „Kolik peněz bych asi ... hm ... mohl dostat?“

„Víc jak pět milionů určitě. Spíš deset,“ vypálila Alice a pohládila ho po vlasech.

„V klidu si to promysli. Já bych potom připravila manžela. Jinak budeme muset být velmi opatrní, aby nás lidé neviděli spolu. A také si nesmíme volat. Víš, kvůli případným odposlechům a tak. Kdybychom se chtěli vidět, tak si napíšeme a domluvíme se, kde se sejdeme.“

Vratislav Hájek na ni pohlédl přes stůl a zklamaně protáhl tvář.

„Taky bych tě chtěla mít pořád u sebe. Když to všechno vyjde, tak si můžeme začít zařizovat život jinak,“ přispěchala s ujištěním, které stvrdila dlouhým polibkem. Ten poněkud zmatenému milenci opět vlil optimismus do žil.

„Udělám, co bude možné,“ ujistil ji pevným hlasem.

*

Druhého dne ráno se Alice Nestávalová probudila ve stejném pokoji, ale již sama. To ji rozhodně nijak nermoutilo. Vydala se něco málo nakoupit. Do úřadu chtěla až kolem poledne. Cestou z obchodu zastavila u osamocené telefonní budky. Vytočila číslo svého dřívějšího vídeňského bytu.

„Hier spricht Hana Berková,“ ozvalo se po chvilce v přístroji.

„Ahoj mami.“

„No ahoj. Nečekala jsem, že budeš volat tak brzy.“

„Mami, nezlob se, ale potřebuju mluvit s Liborem. Tobě zavolám později. Mluvim z budky.“

„Tak počkej, hned ho zavolám.“

Alice Nestávalová nakrmila automat dalšími mincemi a čekala.

„Ahoj! Jak to vypadá?“

„Šlo to dobře. Tu dražbu udělá podle našich představ. Dokonce pro ni vymyslel fantastický termín. Dvacátýho třetího prosince. S tím dodatkem zatím nevím. Pokud to ale bude možné, tak to také zařídí. Kdy se s nima sejdeš?“

„Po téhle tvój dobré zprávě co nejdřív. Možná už dnes. A taky z nich vytáhnu zálohu jako hrom a ta poputuje na naše knížky tady v Rakousku,“ odpověděl slyšitelně potěšený mužský hlas. „Měj se. Budu doma co možná nejdřív,“ dodal ještě po chvíli ticha.

Alice Nestávalová vyklepla zbytek mincí a s malým nákupem v proutěném košíčku odkráčela k domovu.

*

Zlacené baňaté věže vídeňského kostela Karlskirche odrážely podzimní sluneční paprsky a rozsávaly je po okolí. Z bíle nalakované lavičky v Ressel parku se zvednul muž ve výborně padnoucím temně šedém obleku posledního střihu a vykročil k černému Jaguáru s anglickou poznávací značkou, který přibrzdil těsně u obrubníku, oddělujícího frekventovanou silnici od parkové zóny. Zadní dveře se otevřely a chlapík zmizel v útrobách vozu, za temně tónovanými blyškovými skly. Popelavý holub nestačil ani přeskákat chodník, když se auto odlepilo od krajnice a zařadilo do pestrobarevného proudu, směřujícího do centra Vídně.

*

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.